

ขงจื๊อกล่าว 'รุ่งเช้าได้ฟังหลักธรรม เย็นย่ำตายก็เต็มพร้อม'
'ตำราหลุนอวี่ บทที่สี่ ฟังอยู่ใกล้ผู้มีคุณธรรม'

บทที่ 1

สิ้นชีพ

กระบี่ไม้อันว่องไวดุจสายลมหยุดชะงักในช่วงขณะสุดท้าย
ปลายกระบี่ซึ่งนั่งอยู่เบื้องหน้ามือซ้ายข้างหนึ่ง ห่างจากกลางฝ่ามือเพียง
สองเฟิน

บนฝ่ามือซ้ายที่นิ้วทั้งห้าแผ่กว้างเท่าพัดใบลานข้างนั้นเห็นได้ถึง
รอยแผลเก่าเป็นร่องลึกอย่างยิ่งรอยหนึ่งที่ฝ่าตรงลงมาตามกึ่งกลาง
ฝ่ามืออย่างชัดเจน ตัดลายมือสำคัญหลายเส้นขาดกลาง ในทาง
นรลักษณ์นี่คือเคราะห์ร้าย

ทว่าหากในวันนั้นฝ่ามือข้างนี้มิได้รับดาบเขาไว้ เจ้าของมันก็
มิอาจมีชีวิตอยู่จนถึงวันนี้ ฉะนั้นจะฟังกล่าวถึงเรื่องดวงชะตาไปไย

เมื่อการประลองชะงักงัน มือซ้ายข้างนั้นจึงเคลื่อนออกช้าๆ
เผยใบหน้าเยาว์วัยที่หลบอยู่หลังฝ่ามือออกมา ใบหน้านั้นเต็มไปด้วย
แผลเป็นตัดสลัดกัน แม้แต่จมูกก็ถูกเขื่อนออกไปขึ้นหนึ่ง ดูดูร้ายและ
น่าสลดจนไม่อยากเพ่งมอง

เจียงอวินหันในวัยยี่สิบปีหาได้ละอายเพราะใบหน้าอัปลักษณ์นี้ไม่

ดวงตาทั้งสองเปล่งแววตาเจ้าเล่ห์และมั่นใจในตนเองเฉกเช่นสุนัขจิ้งจอก
ออกมา

ในมืออีกข้างหนึ่งของเจียงอวี่นหันถือกระบี่ไม้ที่ใช้สำหรับ
ประลองของสำนักอู่ตั้งแบบเดียวกันกับฝายตรงข้าม ตัวกระบี่นั้น
หยุดนิ่งอยู่เช่นกัน แต่สิ่งที่ต่างกันคือปลายกระบี่ของมันจ่ออยู่หน้า
คอหอยของฝายตรงข้าม ทั้งยังสัมผัสสบนผิวนิ่งลำคอเบาๆ

เฉินได้ชีวิตที่ถูกระบี่ไม้จี้คอหอยเพ่งมองเจียงอวี่นหันอย่าง
เดือดดาล ในแววตาเต็มไปด้วยความไม่ยอมรับ มันกลืนน้ำลาย
กระเดือกถูกระบี่ไม้ของเจียงอวี่นหันกัดไว้ เฉินได้ชีวิตขมวดคิ้วอย่าง
ไม่สบอารมณ์ขณะถอยหลังหนึ่งก้าว

เจียงอวี่นหันมองฝายตรงข้ามถอยหลัง ถือว่านั่นเป็นเครื่องยืนยัน
ว่าตนเองชนะ จึงยิ้มน้อยๆ พลังค่อยๆ ลดกระบี่ไม้ลง

'เจ้ามิได้ชนะข้า' เฉินได้ชีวิตกล่าวเสียงเย็นชา ใบหน้าลำอาจเสมือน
ปัญญาชนกลับเปี่ยมด้วยความทะนงตนของนักสู้สำนักอู่ตั้ง เฉินได้ชีวิต
โตกว่าเจียงอวี่นหันสองปี แต่เนื่องจากบุคลิกนิสัยสุภาพอ่อนน้อม
เมื่อเทียบกับกลับดูเหมือนอายุน้อยกว่าอยู่บ้าง

เจียงอวี่นหันไม่ตอบคำ แต่ถลึงดวงตา ก่อนขมวดคิ้วพลัง
ถอนหายใจสายหน้า เผยสีหน้าเชิงถามว่า 'เจ้าพูดส่งเดชอะไร'

'กระบี่ของข้าเองก็เร็วเหมือนกัน' เฉินได้ชีวิตไม่สะทกสะท้าน
ยื่นกรานกล่าว 'หากตัดสินใจด้วยกระบี่จริงละก็ ต่อให้ข้าถูกเจ้าแทง
กระบี่ของข้าก็จะทะลุผ่านมือซ้ายของเจ้าพร้อมกันและแทงเข้าใน
ลำคอ เจ้าหลบมิได้...มิใช่ เมื่อครูเจ้าก็มิได้หลบเสีย'

'เช่นนั้นแล้วอย่างไร' เจียงอวี่นหันยกไหล่ 'ข้าสังหารเจ้า นั่นคือ
ข้อสรุป'

เงินได้ชั่วคราวส่ายหน้า 'นั่นก็เท่ากับตายตกตามกัน นี่ไม่นับเป็นเพลงกระบี่'

'สิ่งที่ฆ่าคนได้ก็คือเพลงกระบี่' เจียงอวี่นหันหลังเผยแววตาเหยียดหยามไม่เห็นพ้องออกมา

ขณะที่เงินได้ชั่วคราวกำลังจะได้แย้งอีก ล้อมเสียงแหบแห้งแต่เต็มไปด้วยความน่าเกรงขามเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นชัดจังหวะมัน

'พอแล้ว ลานฝึกยุทธ์คือสถานที่ฝึกฝนกระบี่ มิใช่สถานที่ฝึกฝนลิ้น' มือกระบี่เยาวยุ้ยทั้งสองนิ่งเงียบ เก็บกระบี่ไม้หันหน้าไปยังผู้กล่าวคำ นั่นคือชายฉกรรจ์อายุราวห้าสิบปีผู้หนึ่ง หนวดเคราฝ้าผมหันตกหนาของมันเป็นขาวแทบทั้งหมดแล้ว แต่รูปร่างกลับดูแข็งแรงจนน่าที่อกผายไหล่ผึ่งซึ่งจนสุดถือพรตย่อมครามตึงแน่น ไม่คล้ายร่างกายที่อายุปุนนี้พึงมีอย่างสิ้นเชิง

สีผิวของชายฉกรรจ์ตากแดดจนเหมือนสีทองแดง หน้หน้าหยาบกร้านเหมือนถูกก้อนหินขัดถู ดวงตากกลมโตทั้งสองถลนเสมือนปลา แก้วตาทั้งสองต่างมองเฉียงไปคนละข้าง เส้นเลือดบนลำคออันหยาบหนาปูดขึ้นมา สีหน้าเหมือนสั่งสมไปด้วยพลังแข็งแกร่งไร้ที่ให้ระบายออก บนแก้มซ้ายของมันเป็นแผลเป็นไม่น่ามองผื่นใหญ่เหมือนเคยถูกน้ำกรดหรือน้ำเดือดลวกจนเนื้อหนังส่วนลึกที่สุดหายไป เผยกระดูกแก้มที่ถูกกัดกร่อนเป็นสีดำขึ้นเล็กออกมา ตั้งแต่ยอดหน้าผากจนถึงหว่างคิ้วสักอักขระลัทธิอู้อี้แถวหนึ่งคล้ายกระบี่เล่มเล็ก แขนวนคว่ำอยู่บนดวงตาทั้งสอง

เจียงอวี่นหันและเงินได้ชั่วคราวมิกล้ากล่าวสักประโยค เนื่องจากคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าผู้นี้คือโม่หลิงอวี่นศิษย์ที่ใหญ่หัวหน้าขุมประตูเขาลำน้ำกู่ตังคนปัจจุบัน และในศิษย์ของเลือดที่ถ้าตัวฮวนสี่ของลัทธิอู้อี้

เมื่อสิบห้าปีก่อน มันคือหนึ่งในห้าคนของสามสิบแปดกระป๋องที่ตั้ง
รอดชีวิตกลับมา

ในศิษย์สำนักอยู่ต้งจำนวนมาก ไม่หลงอวีนคือคนเดียวที่พิเศษ
อย่างยิ่ง มันที่ปีนี้อายุสี่สิบแปดปีแล้ว อายุมากกว่ากงซุนชิงผู้เป็น
อาจารย์หนึ่งปี อีกทั้งเริ่มฝึกยุทธ์ล่าช้า กว่าจะเริ่มก็อายุสี่สิบปี แต่กลับ
อาศัยปณิธานอันแน่วแน่อย่างยิ่งยวดจนกลายเป็นศิษย์เด่นล้ำที่หาได้ยาก
แห่งสำนักอยู่ต้ง ซ้ำยังมีชีวิตสืบมาจากการต่อสู้อันดุเดือดน่าสยดสยอง
และอบอวลไปด้วยควาโลहितที่ถ้าดำฮวนสี่ แผลเป็นผื่นนั้นบนแก้มมัน
เกิดจากการถูกสาวกัลพัทธิอุ๊สะอาดน้ำกรดซึ่งมีฤทธิ์เพียงพอจะใช้
กัดกร่อนเหล็กกล้าใส่ ดังนั้นถึงแม้เป็นนักสู้อยู่ต้งที่เยอหยิ่ง แต่ก็ไม่มีผู้ใด
ไม่นับถือไม่หลงอวีน

ดวงตาประหลาดที่เจียงออกนอกเป้าทั้งสองของไม่หลงอวีนกลอก
ไปมาถลึงมองคนทั้งสองด้านหน้า จากนั้นก็ใช้สัมผัสเชิงแหบแห้งตำหนิ
'พวกเจ้าคิดว่าการประลองกระบี่บนลานยุทธของสำนักอยู่ต้งคือการละเล่น
หรือ ยังจะได้เถียงแพ้ชนะ? พวกเจ้าไม่เชื่อดวงตาทุกคู่ที่นี้หรือ'

เจียงอวีนหันและเงินได้ชีพฟังแล้วพลันมองดูรอบกายไม่หลงอวีน
ในลานยุทธเสวียนสื่อที่อยู่กลางรูปปั้นหินขนาดใหญ่ของขุนพลสวรรค
จำนวนมากมีสหายร่วมสำนักอยู่ต้งหลายสิบคนยืนอยู่ แม้มองไม่เห็น
เงาร่างชุดขาวของเจ้าสำนักกงซุนชิง แต่ผู้ชมดูการต่อสู้ในขณะนี้
ยังคงมีอิทธิพลอย่างยิ่งไม่แพ้กัน

เยี่ยเงินยวนที่ใช้กระบี่คู่ เทพแห่งการต่อสู้ผู้มีสีหน้าเย็นชาและ
เป็นหนึ่งในสามสิบแปดกระป๋องที่รอดมาเช่นกัน อุ้งมือกระบี่ว่างสูง
ผู้มีพรสวรรค์โดดเด่น กุ้ยตันเหลยบุรุษร่างยักษ์ที่พรสวรรค์สูงส่ง
ในศิษย์รุ่นเยาว์และกำลังตั้งใจฝึกปรือมวยไท่จี...กลุ่มคนที่เหลือคือ

ศิษย์เด่นล้ำที่เคยประลองบนลานยุทธแล้วก่อนหน้า เมื่อครูคนทั้งสอง
คือสนามสุดท้าย

ภายใต้การดำหนิของโม่หลังอวีน เจินได้ชี้วเฒยสีหน้าละอายใจ
ออกมา ทว่าเจียงอวีนหลังมิได้แสดงอันใด แต่ในแววตานั้นยังคง
ไม่ยอมแพ้อย่างเห็นได้ชัด

อุปนิสัยโองังไม่เชื่อฟังและปากคอกไม่เคยยอมคนของเจียงอวีนหลัง
ทุกผู้คนบนเขาอยู่ต่งต่างคุ่นเคยดี โม่หลังอวีนไหนเลยจะไม่กระจำง
มันรู้ว่าตาตอไปก็เไม่อาจทำให้เด็กคนนี้จำนนได้ในวันเดียวจึงระงับโทษ

'เอาละ วันนี้การประลองวิชาจบลงเพียงเท่านี้ พวกเจ้ากลับไป
ทั้งหมด'

เหล่าศิษย์ฟังแล้วพลันประสานหมัดแสดงมารยาทไปยังโม่หลังอวีน
และเยี่ยเจินยวนซึ่งเป็นศิษย์พี่ที่ทรงคุณวุฒิที่สุดทั้งสองท่าน แล้วจึง
แยกย้ายลงเขาไป

เจียงอวีนหลังวางกระบี่ไม้กลับคืนคลังอาวุธข้างลานยุทธเสวียนสื่อ
มันมิได้สบตาผู้ใดสักแวบ

ขณะเดินออกจากคลังอาวุธ ปิดประตูเข้าหากัน ด้านหลัง
เจียงอวีนหลังพลันถ่ายทอดสู่มเสวียนเสวียนเสวียนหนึ่ง

'เจ้ามานี่'

เจียงอวีนหลังไม่ต้องหันกลับไปก็รู้ว่าเป็นศิษย์พี่เยี่ยเจินยวนที่มัน
เลื่อมใสที่สุด

ยามเผชิญหน้าเยี่ยเจินยวน เจียงอวีนหลังจะอ่อนข้อลงเล็กน้อย
มันมองดวงตาที่ลึกคาถาเป็นแถวด้านล่างคู้้นั้น

'เพราะเหตุใดเมื่อครูต้องสู้เช่นนี้'

ได้ยินคำถามของเยี่ยเจินยวน เจียงอวีนหลังพลันถอนหายใจ

ฝิปากของมันไม่เคยยอมแพ้ แต่ยังไม่ถึงขั้นโกหกตัวเอง

'เพลงกระบี่ของข้าสู้เงินได้ชื่อว่ามิได้' เจียงอวี่นหลันยอมรับตามตรง
'มีเพียงทำเช่นนั้นข้าจึงมีโอกาสแทงถูก ผลสุดท้ายข้าก็ทำสำเร็จ'

'แต่เจ้าเลือกวิธีนี้ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ก็อาจตายได้' เยี่ยเจินยวน
กล่าว 'เงินได้ชื่อว่ามิผิด นี่มิใช่เพลงกระบี่ หรืออย่างน้อยก็มีใช่
เพลงกระบี่ของอู่ต้ง ผู้ที่สำนักอู่ต้งฝึกสอนคือมือกระบี่ มิใช่ผู้วายชนม์
มีอาจกลายเป็นผู้ที่มิชีวิตอยู่คนสุดท้ายก็ไม่แน่ว่าชนะ เพลงกระบี่อู่ต้ง
คือเพลงกระบี่แสงชัย'

เจียงอวี่นหลันยกไหล่ 'ข้าสนใจเพียงกระบี่ของตนเองแทงทะลุ
คอหอยของคู่ต่อสู้ได้หรือไม่ สิ่งอื่นข้าไม่สน'

เยี่ยเจินยวนมองสีหน้าดีอวี่นของเจียงอวี่นหลันพลงนึ่งเงียบ

เจียงอวี่นหลันประสานหมัดและจากไปโดยพลการ ก่อนไปไกล
มันยังยืนอยู่พลงทอดมองรูปปั้นเทพที่ถูกแสงยามสนธยาสาดส่อง
เหล่านั้น ก่อนกล่าวคำไปยังเยี่ยเจินยวนที่ด้านหลัง

'ข้ารู้ว่าคำพูดของศิษย์พี่เงินถูก เพียงแต่ข้าคิดว่าอาจมีสักวัน
ที่สำนักอู่ต้งเองก็ต้องการเพลงกระบี่เช่นนี้เหมือนอย่างข้า'

หลังได้ยินคำพูดประโยคนี้ของเจียงอวี่นหลัน เยี่ยเจินยวนก็
ใจสั้นสะท้าน

ขณะเจียงอวี่นหลันยกเท้าอีกครั้ง เยี่ยเจินยวนก็ตอบมัน

'หากเจ้าต้องใช้เพลงกระบี่ประเภทนั้นจริงละก็ คิดหาวิธีทำให้ผู้อื่น
แทงมือซ้ายของเจ้าไม่ทะลุเถอะ'

หลังเจียงอวี่นหลันจากไป โม่หลิงอวี่นก็เดินผ่านข้างกายเยี่ยเจินยวน

'ศิษย์น้องเยี่ย เจ้าเห็นว่อย่างไร' โม่หลิงอวี่นถาม

'เงินได้ชื่อเพลงกระบี่ที่ถ้าว น อุนิสังข์ก็สุขุม ข้าคิดว่าให้เข้าสาย

แต่พิทักษ์รับหน้าที่ศึกษาค้นคว้าและฝึกวิทยายุทธ์ค่อนข้างเหมาะสม
มันมีความสามารถเช่นนี้อยู่แล้ว'

แผนการก่อตั้งสามกองกำลังใหญ่ อีกา เต่า และงูของสำนักผู้ตั้งใหม่
คือหน้าไปอย่างรวดเร็ว ในเวลาไม่กี่ปีนี้แต่ละกองกำลังค่อยๆ ก่อตัว
เป็นรูปเป็นร่าง วันนี้ดำเนินการประลองวิชา ก็เป็นการทดสอบศิษย์
เยาว์วัยเพื่อคัดเลือกผู้เด่นล้ำเข้าสังกัดแต่ละกองกำลัง

'เสียงอวีนหลั่นเล่า' ขณะไม่หลังอวีนสอบถามก็มองดูเงาหลังเล็กๆ
ที่กำลังลงเขาของมือกระบี่เยาว์วัยผู้นั้นอยู่ตลอด

เยี่ยเฉียนยวนรำพึงในใจ

พรสวรรค์ของเจียงอวีนหลั่นไร้ข้อกังขา เข้าสำนักเพียงห้าปีกระบี่
ก็เร็วเพียงพอที่จะต่อกรกับเงินใต้ซิวที่ฝึกปรือรอบเขาคู่ตั้งตั้งแต่เด็กแล้ว
เพียงแต่เพลงกระบี่ของมันซ้ำซากสุดขีด รุกข์ไม่สมดุลง่ายยิ่ง หาก
เป็นเช่นนี้ต่อไปก็ยากจะเป็นใหญ่

'กระบี่ของมันเร็วเพราะใจร้อน'

ไม่หลังอวีนพยักหน้า พวกมันทั้งสองล้วนรู้ถึงภูมิหลังของ
เจียงอวีนหลั่น เจียงคุนบิดาของเจียงอวีนหลั่นคือผู้มีอิทธิพลแห่งเมือง
เจิ้งหยางแถบชายแดนมณฑลसानซี ถือครองธุรกิจคุ้มกันการขนส่ง
ทางน้ำไม่น้อย ในปีนั้นเพื่อที่จะเตรียมเครือข่ายให้สายพญางูจึง
ก่อตั้งหุดาในแต่ละเมือง เงินชุนหยางอาของเงินใต้ซิว (เป็นหนึ่งใน
สามสิบแปดกระบี่ที่รอดชีวิตกลับมาเช่นกัน) เทียวสร้างเส้นสายใน
ยุทธภพแต่ละพื้นที่ เจียงคุนคือเป้าหมายหนึ่งในนั้น คนทั้งสองจึงมี
มิตรภาพที่ดีต่อกันด้วยเหตุนี้

ทว่าเมื่อห้าปีก่อนในพรรคเกิดความวุ่นวาย เจียงคุนถูกเงินใต้ซิว
น้องชายบุญธรรมทรยศสังหาร ผลเป็นบพหน้าของเจียงอวีนหลั่น

ก็เกิดจากการถูกเงินอื้อบัวลงมือทรمانในตอนนั้น สุดทำยมือดาบคิด ตัดรากถอนโคน แต่ท่ามกลางวิกฤตเจียงอวิ้นหลันใช้ฝ่ามือซ้ายสกัดดาบ ที่ถึงแก่ชีวิตเอาไว้ก่อนหนีลงแม่น้ำหายสาบสูญ สามเดือนให้หลังมัน บรรลุถึงเขาอยู่ตั้งเพื่อมาหาเงินชุนหยางเพียงลำพัง อีกทั้งกราบเข้าสำนัก ตามคำสั่งของบิดาขณะมีชีวิต

ในตอนนั้นงงซุนชิงหาได้เคยเห็นพรสวรรค์ของเจียงอวิ้นหลันว่า เป็นเช่นไรไม่ รู้เพียงว่ามันเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบห้าปีที่ไม่เคยเรียนยุทธ์ อย่างเป็นทางการ ภายใต้อาณัติบอดี้เต็มหน้ายังคงหนีรอดด้วยการใช้ มือเปล่าสกัดดาบ จากนั้นผ่านแคว้นข้ามมณฑลมาเขาอยู่ตั้ง จึงไม่ลังเล แม้แต่น้อยที่จะรับศิษย์ผู้นี้เอาไว้

ปณิธานอันแกร่งกล้า...ก็เป็นพรสวรรค์ประเภทหนึ่ง

อยู่ที่เขาอยู่ตั้งห้าปี เจียงอวิ้นหลันจดจ่อฝึกเพียงกระบี่เร็วที่มีแต่รุก ไร้รับอย่างเดียว อาจเป็นเพราะมุ่งมั่นตั้งใจเช่นนี้มันจึงก้าวหน้าได้ รวดเร็วย่างยิ่ง กำลังและความเร็วเหนือกว่าศิษย์ที่ที่เข้าสำนักก่อนมัน จำนวนไม่น้อย ในขณะที่เดียวกันผลเป็นบนหน้าก็เพิ่มขึ้นมากมาย

คนทั้งหมดล้วนรู้ว่าอะไรบีบให้เจียงอวิ้นหลันสู้ตายฝึกหนักเช่นนี้ เพียงแต่ทุกคนล้วนไม่กล่าวถึง

หากสำนักอยู่ตั้งออกหน้าล้างแค้นให้เจียงอวิ้นหลันยอมง่ายตาย ยิ่งกว่าบีบให้ตัวหนึ่งเสียอีก แต่สำนักอยู่ตั้งมิได้ก่อตั้งมาเพื่อกระทำเช่นนั้น เจียงอวิ้นหลันเองก็ไม่เคยเรียกร้องให้สำนักล้างแค้นเพื่อมันเช่นกัน

นอกจากการฝึกปรือแล้ว เจียงอวิ้นหลันก็พูดคุยกับสหายร่วมสำนัก น้อยมาก มันไม่มีสหายสักคนบนเขาอยู่ตั้ง

มันไม่เคยเห็นสำนักอยู่ตั้งเป็นบ้านของตนเอง

ไม่หลงอวิ้นทอดมองล่างเขาสืบต่อ เกรว้างของเจียงอวิ้นหลัน

เลื่อนหายไปโนปาแล้ว

'หากยังเป็นเช่นนี้ ไม่นานมันก็จะจากไป' โม่หลังอวีนถอนหายใจ
พลงกล่าว

'เรื่องนี้ก็จนปัญญา' เยี่ยเงินยวนกล่าว 'อู่ตั้งมิใช่สถานที่ที่บังคับ
ให้คนอยู่ต่อ มันไม่มีใจอยู่ไปก็เปล่าประโยชน์'

โม่หลังอวีนส่ายหน้า 'น่าเสียดาย เดิมมันควรเป็นอัจฉริยะที่
หาได้ยาก...'

ขณะกล่าว โม่หลังอวีนพลันไอขึ้นมาอย่างรุนแรง มันรีบดึง
ผ้าเช็ดเหงื่อผืนหนึ่งตรงข้างเอวมาปิดปาก

กระแอมไอพักหนึ่ง การหายใจของโม่หลังอวีนจึงคืนสู่ปกติ
มันเคลื่อนผ้าเช็ดเหงื่อออกช้าๆ บนผ้านั้นปรากฏหยดเลือดหลายจุด
เยี่ยเงินยวนเหลือบเห็นอยู่ด้านข้างก็ขมวดคิ้วอย่างเศร้าใจ

โม่หลังอวีนถูกศัตรูวางยาพิษกัดกร่อนในศึกลัทธิดู้อี้ พิษไหล
ตามเส้นเลือดและทำลายอวัยวะภายใน แม้มีชีวิตรอดมาได้ แต่สืบกว่าปี
ที่ผ่านมาล้วนมีอาการหายเป็นปกติ มันต้านอาการบาดเจ็บภายในมาเป็น
เวลานาน แต่กลับยังคงรักษาสังขารให้แข็งแรงเช่นนี้ได้ ยิ่งเห็นชัดว่า
ความมุ่งมั่นของโม่หลังอวีนน่าอัศจรรย์เพียงไร

เพียงแต่อาการบาดเจ็บภายในนี้ไม่เคยทุเลา สองปีให้หลังร่างกาย
ของมันเริ่มทรุดโทรมลง นับจากนั้นก็มิได้มีบทบาทใดๆ ในสำนักอู่ตั้งอีก
และหนึ่งปีก่อนงานครองอำนาจที่สายพลอีกอู่ตั้งจะเดินทางไกล
ชื่อชวณดำเนินการบุกโจมตีเก้าสำนักใหญ่ โม่หลังอวีนก็ลาโลกไป
เพราะความชราและเจ็บป่วย

โม่หลังอวีนมองผ้าเช็ดเหงื่อเปื้อนเลือดในมือ ดวงตาเปล่งประกาย
ความเศร้าโศกเล็กน้อย

'อยู่ต้งต้องแข็งแกร่งขึ้นเร็วสักหน่อย... ข้าหวังมองเห็นวันที่ปณิธาน
ได้หล้าไว้เทียมทานของอาจารย์บรรลุมผลด้วยตาตัวเองเสียเหลือเกิน...'

คืนที่สองหลังการประลองนั่นเอง เจียงอวินหันหลังก็ลอบออกจาก
เขาอยู่ต้ง

มันรอคอยมาพอแล้ว หลังผ่านการประลองกับเงินได้ซิว มันก็แน่ใจ
ว่าตนเองมีความสามารถในการล้างแค้น นี่เดิมทีคือเป้าหมายเพียง
หนึ่งเดียวที่มันเรียนกระบี่ ไม่จำเป็นต้องอยู่ที่อยู่ต้งต่ออีกสักขณะเดียว

เพียงผู้เดียวที่สังเกตเห็นเรื่องนี้ อีกทั้งยังมาถือโคมไฟรอคอย
เจียงอวินหันหน้าซุ่มประตู่เขาคือเงินได้ซิว

เจียงอวินหันมองเห็นเงินได้ซิวก็รู้สึกผิดคาดอยู่บ้าง แต่มันเพียง
ยิ้มน้อยๆ ให้

'หากเจ้าอยากห้ามปรามข้าล่ะก็ เลิกคิดเถอะ'

เงินได้ซิวส่ายหน้า 'ข้ามาหาเจ้าเพียงเพราะอยากรู้เรื่องหนึ่ง
ให้กระจ่าง เหตุใดเจ้าจึงเกลียดข้าเพียงนี้ ข้าขิวโมโหอะไรเจ้าหรือ'

เจียงอวินหันตบตะลิ่ง 'เจ้าถามเรื่องหยุมหยิมเช่นนี้เพื่ออันใด
พวกเราเชื่อว่าจะมีเหตุผลต้องคบกันเป็นสหาย'

'ไม่' เงินได้ซิวกล่าวชัดจ้งหวะ 'ข้าเพียงอยากรู้ว่าตนเองทำผิดอะไร
มีความข้องใจอะไรที่แม้แต่ตัวเองก็ไม่รู้หรือไม่ บนเส้นทางแสวงหา
มรรคา ถึงแม้เป็นความข้องใจเล็กๆ นี้นี้ ภายหน้าก็อาจกลายเป็นอุปสรรค
ใหญ่ ข้าต้องกำจัดมันให้เร็วที่สุด'

เจียงอวินหันฟังคำพูดเหล่านี้แล้วบังเกิดความเว้าร้อนในใจ
พลันเก็บรอยยิ้มเหยียดหาย

'ไม่เกี่ยวกับเจ้า' เจียงอวินหันกล่าวซ้ำๆ 'เป็นความตั้งใจของข้า

ข้าเพียงคิดว่าถ้าหากยั่วให้เจ้าโมโหเดือดดาลได้ละก็ อาจเพิ่มโอกาสชนะขึ้นเล็กน้อยในการประลอง'

เจียงอวีนหันเดิมที่ยังอยากเพิ่มประโยคว่า 'ข้าไม่ได้เกลียดเจ้า' แต่คำพูดเช่นนี้มันไม่เคยกล่าวออกมา

เงินได้ชั่วคราวแล้วเหมือนยกภูเขาออกจากอก แต่คิดว่าขณะนี้เจียงอวีนหันกำลังจะไป กลัวว่าต่อไปจะไม่มีโอกาสได้พบกันอีก มันหาได้เขยร้อยยิ้มออกมาไม่ เพียงมองดูกระเป๋ายาวที่เจียงอวีนหันถืออยู่ในมือเงียบๆ

นั่นคือกระเป๋โบราณปักหนังปลาเล่มหนึ่ง หาโชอาวุธของคู่ตั่งไม่ ด้วยประสบการณ์และตำแหน่งของเจียงอวีนหันจึงยังมิได้รับมอบอาวุธจากสำนัก กระเป๋โบราณเล่มนี้คือหนึ่งในสิ่งของมีค่าไม่กี่ชิ้นที่มันเสี่ยงลอบเข้าไปในห้องพักของบิดา รีบเสาะหาจนพบขณะหนีออกจากเมืองเจิ้งหยางในปีนั้น สิ่งของอื่นล้วนจ่านำระหว่างทางไปแล้ว มีเพียงกระเป๋โบราณที่มาไม่แนชัดเล่มนี้ที่พกอยู่ตลอดจนถึงเขาอยู่ตั่ง

เจียงอวีนหันมิได้มองดูเงินได้ชั่วคราวสักแวบ มันก้าวทำอีกครั้ง

ขณะผ่านข้างกาย เงินได้ชั่วคราวยื่นโคมไฟในมือให้ เจียงอวีนหันรับไว้โดยไม่กล่าวคำ

'ขอให้เจ้าพบสิ่งที่ตนเองต้องการ' เงินได้ชั่วคราวอยู่ด้านหลัง

เจียงอวีนหันโบกมือโดยไม่หันมอง

ทว่ามันหาได้พบไม่

นั่นคือชะตากรรมที่พิเศษอย่างยิ่ง ในวันที่เจียงอวีนหันบรรลุถึงเมืองเจิ้งหยางบ้านเกิดจึงรู้ว่าเงินอัฐกับอำนาจของมันเพิ่งถูกอีกพรรคหนึ่งกลืนกินเมื่อหนึ่งเดือนกว่าก่อนหน้า เงินอัฐกับผู้ที่เคยทำร้าย

ครอบครัวเจียงคุณทั้งหมดล้วนถูกฆ่าในการสัประยุทน์นั้น

เจียงอวินหลันยืนอยู่ริมแม่น้ำที่อาศัยหนีรอดจากความตายในวันนั้น
มองดูแผลเป็นบนฝ่ามือซ้ายตนเองเจ็บๆ ความว่างเปล่าขนาดมหึมา
จู่โจมหัวใจ

มันค่อยๆ ปลดกระเป๋ิโบราณที่ข้างเอวลง หมายโยนมันลงในแม่น้ำ
แต่หลายครั้งก็มีอาจปล่อยมือออก

มันมองกระเป๋ิที่กุมแน่นอยู่ในมือ

'ขอให้เจ้าพบสิ่งที่ตนเองต้องการ'

ขณะนี้เจียงอวินหลันรำให้ มันมองดูบิดาถูกสังหาร จมูกถูก
คนเชื่อนอกขึ้นหนึ่ง ใช้ฝ่ามือด้านทานดาบอันเหี้ยมโหด...เวลาเหล่านั้น
มันล้วนไม่เคยรำให้

แต่ตอนนี้มันรำให้แล้ว

หนึ่งเดือนให้หลัง เจียงอวินหลันนำกระเป๋ิโบราณกลับเขาคู่ตั้ง
คุกเข่าลงอย่างจริงใจหน้าซุ้มประตูเขา ขออภัยกลับสู่เขตแดนอยู่ตั้งใหม่
อีกครั้ง

แสงอรุณเหลืองทองถูกหมอกหนาที่ฟุ้งขึ้นของห่ากระสุนปืนใหญ่
บดบัง มีอาจส่องเข้าไปในหลุมอันมืดสลัวนั้น

เจียงอวินหลันนั่งย่อคุดคู้อยู่ใต้หลุมประหนึ่งสัตว์ป่าตัวหนึ่ง
พยายามม้วนงอร่างกายให้หดเล็กสุดความสามารถและยกถุงมือ
กรงเล็บเหล็กมือซ้ายขึ้นป้องกันศีรษะแนบติดกับผนังคูเพื่อลดโอกาส
ที่ตนเองจะถูกอานุภาพของปืนใหญ่

ไม่มีวิธีอื่น วิถียุทธ์ที่แข็งแกร่งที่สุดที่ได้หล้าก็มีอาจด้านทาน
การโจมตีประเภทนี้

ทำได้เพียงหลบหนีการบุกโจมตีของศัตรูอย่างฉลาดเวลาเช่นนี้
สำหรับนักสู้สำนักอู่ต้ง โดยเฉพาะสายพลธีกาที่รับหน้าที่ปราบปราม
ทั่วสารทิศแล้วคือความอับยศอันใหญ่ยิ่งที่ยากจะรับได้

ทว่าเพื่อชัยชนะ อับยศเช่นไรก็ต้องทนต่อไป...บนสมรภูมิ ผู้ที่มีชีวิต
อยู่ถึงตอนสุดท้ายคือผู้ชนะ เจียงอวี่นหันนั่งย่ออยู่บนพื้น ดวงตา
จ้องมองดินโคลน ลูกปืนใหญ่แผดเสียงต่อเนื่อง แผ่นดินที่ระเบิดขึ้นปลิว
เกาะบนร่าง ชูดำและเส้นผมของมันลั่นย้อมเปื้อนเป็นสีเหลืองเทา

กองกำลังแปดสิบกว่าคนด้านตะวันออกของอารามอวี่เจินที่
ติดตามมันทำศึกมาตลอด ทั้งหมดล้วนก้มหมอบอยู่ในคูเหมือนมัน
ทำได้เพียงเฝ้ารอความคุ้มครองจากโชคชะตา

เมื่อครู่พวกเจียงอวี่นหันตะลุมบอนกับทหารราบราชองครักษ์
และกองเกาทัณฑ์ที่บุกเข้ามาทางตะวันออกของอารามอวี่เจิน ขณะ
กำลังสังหารอย่างสะใจกลับได้ยินขบวนปืนใหญ่พลเดินเงินนอกอาราม
เปิดฉากยิงถล่มทั้งสามด้านแล้ว เจียงอวี่นหันรีบนำสหายร่วมสำนัก
นับร้อยวิ่งกลับไปหลบภัยที่หลุมกึ่งกลางลานกว้าง ทว่าเพียงระยะทาง
สามสี่จั้งอันแสนสั้นนั้นก็มีศิษย์อู่ต้งสิบเอ็ดคนถูกระดมยิง ในนั้นรวมถึง
ลั่วเซินเฉวียนมือดาบเด่นล้ำสายพลธีกา ทั้งร่างมันถูกระเบิดเป็นผุยผง
ดาบเดี่ยวอู่ต้งที่หักงอเล่มนั้นถูกระเบิดลอยขึ้นอย่างแรง ตัดแขนของ
ศิษย์อู่ต้งอีกคนหนึ่งขาด

ฟ้าดินราวกับสั่นสะเทือน แต่เจียงอวี่นหันมิได้เคลื่อนไหวสักกนิ
กรงเล็บยังคงกดศีรษะและทำยทอยเอาไว้ มือขวาพลิกจับกระบี่ยาว
แนบแน่น มองดูพื้นดินอย่างใจเย็น

ข้าจะไม่ตายเช่นนี้ นี่มิใช่ชะตากรรมของข้า

ในสำนักอู่ต้ง วิทยายุทธ์ของเจียงอวี่นหันแม้มิได้สุดยอดที่สุด

แต่ความสามารถในการเป็นผู้นำและชี้ขาดของมันกลับเป็นที่เชื่อใจ
ของเหล่าสหายร่วมสำนัก มันที่อายุน้อยกว่าเจ้าสำนักเหยาเหลียนโจว
เพียงห้าปี แม้ภายนอกไม่อาจอาศัยวรยุทธ์เลื่อนชั้นไปถึงระดับ
รองเจ้าสำนัก แต่ก็ได้รับความหวังที่ผู้อาวุโสมอบให้คือเป็นบุคคลสำคัญ
ในการค้าจุนเจ้าสำนักเหยาเซิดูสำนักอยู่ตั้งสี่ปต่อ

และในวันนั้นที่มันกลับคืนเขตแดนสำนักอีกครั้งก็ได้ตัดสินใจ
อุทิศชีวิตให้อยู่ตั้งแล้ว

จะตายอยู่ในหลุมนี้ได้อย่างไร

อดทน โอกาสแห่งชัยชนะต้องมาถึงเป็นแน่

ในที่สุดลูกปืนใหญ่ลูกหนึ่งก็ตกลงหลุม ห่างจากเจียงอวิ้นหลัน
ไม่ถึงสิบสองก้าว

ศิษย์อยู่ตั้งห้าคนถูกระเบิดตาย ไม่ทันแม้แต่จะร้องรำ เสียงแผดร้อง
มาจากผู้ที่ถูกระเบิดแผ่วกว้างไปถึงด้านข้าง

เจียงอวิ้นหลันมิได้น้ำถอดสีแม้แต่บ่อย ดวงตาถึงขั้นไม่กะพริบ
ฝ่ามือขาดข้างหนึ่งถูกระเบิดลอยไปยังเจียงอวิ้นหลัน ตกอยู่หน้าลำตัว
มันพอดี โลหิตสดสาดบนหน้าที่เต็มไปด้วยแผลเป็นของมัน

มองดูบนพื้น

มันเพียงกัดริมฝีปากกลางให้เลือดไหลออกมา

พวกเราสำนักอยู่ตั้ง มิใช่จะฆ่าได้หมดสิ้นง่ายตายเช่นนี้ ยังมี
อีกเท่าใดก็มาเถอะ!

บนดาขาวของไหลวหยวนเซียงยังคงเสียบไว้ด้วยด้ามกระบี่ของ
กระบี่บินอยู่ตั้ง โลหิตสดทะลักออกมาจากเบ้าตาไม่ขาดสาย อาบท่วม
ใบหน้าครึ่งซีกของผู้บัญชาการทหารค่ายพลเสินจีผู้นี้ ดวงตาที่สูญเสีย

พลังชีวิตไปแล้วอีกข้างหนึ่งของมันมองดูท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยฝุ่นละออง
อย่างเหม่อลอย

หมาจิวหนิงรองแม่ทัพตื่นตระหนกจนคุกเข่าลงกับที่ กัมศิระษะ
มองดูแม่ทัพใหญ่ที่ตกลงจากม้าศึก มีอาจเชื่อเหตุการณ์ตรงหน้า
อย่างสิ้นเชิง

นี่ชวนให้ยากจะเชื่อได้โดยแท้จริงว่ากองทัพค่ายพลเสนจี้ที่
เป็นถึงสุดยอดทหารกล้าราชองครักษ์แห่งจักรวรรดิต้าหามิงกลับถูก
คนเพียงเจ็ดคนโจมตีศูนย์กลางขบวนอย่างรวดเร็วปานฟ้าแลบ แทง
แม่ทัพตกลงจากม้า

สัตว์ประหลาด

ตัวสุดท้ายของ 'สัตว์ประหลาด' เจ็ดตัวนั้นขณะนี้ยังคงถูก
หอกทวนลึบกว่าเล่มแทงค้ำอยู่กลางอากาศ รวกับเครื่องเช่นใน
พิธีกรรมประหลาดสักอย่าง

องครักษ์ค่ายแม่ทัพที่ถือด้ามทวนเหล่านี้นั้นกลับลืมวางซากศพ
ของฝานจงบนหัวทวนลงเพราะตื่นตระหนกเกินไปเช่นเดียวกัน

กระทั่งไม่รู้ผู้ใดเปล่งเสียงตะโกนด้วยโทสะออกมา องครักษ์
ลึบกว่าคนนั้นจึงแกว่งหอกทวนพร้อมกัน เหวี่ยงฝานจงลงบนพื้น
อย่างแรง จากนั้นล้อมวงเข้าไปกระหน่ำแทงร่างที่สิ้นลมไปนานแล้ว
อย่างบ้าคลั่งไม่หยุดยั้ง

ทุกครั้งขณะแทง องครักษ์ล้วนร้องคำรามคล้ายจะระบายความ
ปวดร้าวกับความหวาดกลัวทั้งหมดบนซากศพ

พวกมันกลัว เพราะการปกป้องผู้บัญชาการทหารไม่ได้ สำหรับ
องครักษ์คือโทษพ้นจากตำแหน่ง และถึงขั้นถูกตัดศีรษะได้

เหล่าองครักษ์เหมือนเช่นสัตว์ป่ารูมทั้งฝูงหนึ่ง หอกทวนมากมาย

กระหู่แก่งลงไม่ขาดสาย ไม่ถึงครู่หนึ่งก็ฉีกร่างที่เหลือของผานจง
จนขาดกระจายเป็นชิ้นๆ

ความหวาดผวารุนแรงนี้ลุกลามไปยังทหารใกล้เคียงอย่างฉับไว
ทั้งขบวนแม่ทัพค่ายพลเสด็จสู่ภาวะนิ่งงัน

อารามอวีเจินในที่ไกลยังคงมีระเบิดฝุ่นควันหอบแล้วหอบเล่า
ขบวนปืนใหญ่สามด้านยิงถล่มไปยังอารามไม่หยุดตามคำสั่งแต่เดิม
ของไหลวหยวนเซิ่ง

"แม่ทัพหมา! แม่ทัพหมา!" นายทหารควบคุมสัญญาณที่ค่อนข้าง
ใจเย็นนายหนึ่งออกแรงผลักหมาจวินหมิงที่คุกเข่าอยู่บนพื้นและ
พยุงมันขึ้นมา "ต่อไปจะอย่างไร"

คำสั่งก่อนตายของไหลวหยวนเซิ่ง แม้ถูกกระบีบีนของผานจงแก่ง
สังหารชัดแจ้งหะ แต่คนรอบกายล้วนฟังออกว่าไหลวหยวนเซิ่งมอบอำนาจ
ให้หมาจวินหมิงแล้ว ขุนนางบู๊จำนวนมากได้ถนัดใจแม่ทัพล้วนกำลัง
รอคอยคำสั่งจากมัน

ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่ออันวุ่นวายเช่นนี้ใช้ทดสอบได้ว่าแม่ทัพของ
กองทัพเป็นราชสีห์หรือลูกแกะกันแน่

หมาจวินหมิงเป็นทหารราชของครักษีที่ถูกคัดเลือกจากหนึ่งในร้อย
ยอมมิใช่พวกธรรมดาสามัญ แต่อุบายกล้าตายแก่งสังหารนี้ของ
อสรพิษน้ำตาลทั้งเจ็ดคนแห่งสำนักอยู่ตั้งคือสิ่งที่กองทัพแห่งแผ่นดิน
ไม่มี หมาจวินหมิงที่ประสบการณ์ต่อสู้จริงไม่โชกโชนขณะนี้หัวสมอง
ว่างเปล่า มีอาจครุ่นคิดกลยุทธ์ใดๆ ได้

มันมองดูซ้ายขวารอบด้านขบวนแม่ทัพด้วยสายตาเปี่ยมด้วย
ความตื่นกลัวราวกับอาจมีมือสังหารสำนักอยู่ตั้งอีกกลุ่มหนึ่งปรากฏตัว
ขึ้นอีกได้ทุกเมื่อในหมู่ทหาร...

ขบวนแม่ทัพบัญชาการยุ่งเหยิง บรรดาแม่ทัพที่อยู่วงนอก
ไม่รู้สาเหตุ ทำได้เพียงปฏิบัติตามคำสั่งเดิมสืบต่อ

ขบวนปืนใหญ่สงครามทางทิศตะวันออก ได้ และตะวันตกสามด้าน
ยังคงส่งลูกปืนใหญ่เข้าภายในอารามอวีเจินไม่ขาดสาย ขุนนางบู๊
ที่บัญชาการให้กำลังใจทหารเร่งบรรจุและยิงให้ห่ากระสุนตกลงถี่
ยิ่งกว่าเดิม

*ระเบิดคนบ้าเหล่านั้นด้านในให้ตายทั้งหมดในจิตใจเดียวเถอะ!
อย่าให้พวกมันออกมาได้แม้แต่คนเดียว!*

ทหารค่ายพลเสนจี้ลั้วหวังอาศัยปืนใหญ่อานุภาพเกรียงไกรพิชิตชัย
จากระยะไกล ไม่อยากเผชิญหน้าอาวุธสำนักคู่ตั่งด้วยตัวเอง

ตำหนักของอารามอวีเจินถูกระเบิดสะเทือนจนเงินงนงนแทบล้มลง
วัสดุก่อสร้างแหลกละเอียดนับไม่ถ้วนแปรเป็นหมอกหนาฟุ้งตกลง
กลืนกินอารามเต้าทั้งหลัง

ทว่าสถานการณ์ต่อสู้เช่นนี้สำหรับค่ายพลเสนจี้กลับเป็นสิ่งที่
มิควรกระทำ...หากไหลวนหยวนเซ็งยังอยู่ สภาพการณ์ย่อมไม่มีทาง
ลุกลามจนกลายเป็นเช่นนี้อย่างเด็ดขาด

พวกฝ่าจนจั้งเจ็ดเสียสละอย่างกล้าหาญ ภายนอกสังหารเพียง
คนผู้เดียว แต่ผลลัพธ์ในความเป็นจริงกลับกำลังเปลี่ยนแปลงทิศทาง
ของสถานการณ์ต่อสู้อยู่เจียบๆ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)